

Max Porter

Verdriet is het ding met veren

Vertaald door Saskia van der Lingen
Amsterdam: De Bezige Bij, 2016

KRAAI

Heel romantisch, onze eerste kennismaking. Ongemanierd. Triptrap. Bovenhuis met twee slaapkamers, zwakke beveiliging, makkelijk binnengeglipt door de muur en via de binnentrap meteen door naar de kinderkamer op zolder, waar die katoenen knulletjes stilletjes lagen te slapen, bedwelmend gezoem van onschuldige kindertjes, poezelig, snoezel-doezelig, hiha het hele huis zwaar in de rouw, dooie moeder waar je maar keek, kleurpotloden, autootjes, jassen, rubberlaarzen, allemaal onder een laag verdriet. Fluisterstil de dooie-moedertrap af, kriebelkrabbel op mijn kromme tenen, naar papa's tot voor kort vaderen-moederslaapkamer. Ik was de Woeste Jager Hoorne zonder hoorn, schorem. Lorum. Zie hem liggen, ronkend dronken. Ik boog me over hem heen en snoof zijn adem op. Tonen van rotte bladeren, aasvliegen. Ik wrikte zijn mond open en telde zijn knoken, snoepte een beetje van tussen zijn ongepoetste kiezen, floste hem, toste op z'n kraais zijn tong van links naar rechts, kroop onder zijn dekbed. Ik eskimokuste hem. Ik vlinderkuste hem. Ik fliederfladder-winterkoninkjekuste hem. Knusjes klauwde ik mijn tenen om de pluizige wangen van zijn miezerige neukzak, die daalde, langzaam rees, en weer neer, rees, en weer neer, rees, en weer neer, ik prevelde het ritme en de huid fluisterde 'vlees, aah, vlees, aah, vlees, aah' en ik genoot: hij rees (net als ik), en weer neer (net als ik), steelpanvormig (net als ik), en het was een wonder dat hij niet overeind kwam door mijn

binnendringen tussen zijn lakens, stank, strot-snot-rot.
Wakker worden, mens (VOGELVEREN IN JE REET, IN
JE EIKEL, IN JE BEK), maar hij sliep en de slaapkamer
was een mausoleum. Hij was een ongevalsoverschot en
ik wist dat het een superklus zou worden, dikke pret.
Ik sloot mijn klauw om zijn oogbol en pulkte die eruit,
voor de grap of uit medeleven. Ik plukte een veer uit
mijn kuif en liet die achter op zijn voorhoofd, voor, zijn,
hoofd.

Als aandenken, als signaal, als een vlaag nacht
in het ochtendverschiet.

Als adempauze in het verdriet.

Ik zal je stof tot nadenken geven, fluisterde ik. Hij werd
wakker en tegen het zwart van zijn trauma zag hij me
niet.

kalmaan, smakte hij.

kalmaan.